

Kitab Daniel - Nomer Sangang Puluh Siji

Mbabar Kali Kenabian: Lelakon Nglacak Gegandhèngan Antarane Gerakan-gerakan ing Wahyu Daniel

Jeff Pippenger

2024-02-24

Kawruh sing kawedharake segelé ing gerakaning malaékat kapisan dipratandhakaké déning wahyu Kali Ulai ing kitab Daniel. Wahyu mau nggambarake pasal pitu, wolu, lan sanga saka kitab Daniel, lan kawruh sing kawedharake segelé ing gerakaning malaékat katelu dipratandhakaké déning wahyu Kali Hiddekel, kang nggambarake pasal sepuluh, sewelas, lan rolas. Sesambungan antarané loro gerakan iku akèh banget. Loro gerakan iku kaiket dadi siji déning satus rong puluh enem taun wiwit saka pambrontakan taun 1863 nganti tekan mangsa wekasan ing taun 1989.

Kaloro jaman wekasan, ing saben gerakan, ditandhani déning “pitung mangsa” ing Imam 26. Paganisme lan banjur kapapalan wis ngidak-idak pasucèn lan bala nganti tekan wektu wekasan ing taun 1798. Wiwit pambrontakan taun 1863 nganti 1989, wis ana sawijining pangidak-idakan rohani, kaya sing dilambangaké déning papat piala nistha ing Yehezkiel bab 8.

Patang puluh nem taun wiwit pungkasaning peparing sengit kang kapisan nganti pungkasaning peparing sengit kang pungkasan ing taun 1844, nalika Kristus wis ngedegaké padaleman suci rohani kang banjur Panjenengané rawuhi kanthi dumadakan ing tanggal 22 Oktober 1844, iku saajar karo wektu pungkasan ing taun 1989 nganti tekan angger-angger Minggu kang bakal enggal tumeka, nalika Kristus sapisan manèh lagi ngedegaké padaleman suci rohani, kang bakal Panjenengané rawuhi kanthi dumadakan ing jamé lindhu gedhé ing Wahyu pasal sewelas.

Nalika malaékat katelu rawuh ing taun 1844, Utusaning Prajanjian ndadak miyos kanggo nyucèkaké para putrané Lèwi, nanging ing taun 1863, para wong Lèwi kang ora setya mau nampik pawarta Musa kang dipunaturaké déning Élia lan banjur bali nglembara ana ing ara-ara samun. Ing proses panggodhèn iku, para “tukang mbangun” ing wekasané bakal nampik “watu pojok” saka “pitung kaping”, lan sawisé iku pindhah saka gerakan Filadelfia tumuju pasamuwan Laodikia. Ing dina-dina wekasan, nalika Utusaning Prajanjian ndadak rawuh ing Padalemané, yaiku ing hukum Minggu kang bakal enggal teka, Panjenengané bakal migunakaké para wong Lèwi kang setya kanggo nimbali pepanthané liyané. Para wong setya ing dina-dina wekasan bakal wis pindhah saka “pasamuwan” Laodikia tumuju “gerakan” Filadelfia.

Gerakaning malaékat kapisan nerbitaké pesené kang wis dibakokaké rong atus rong puluh taun sawisé Kitab Suci King James diterbitaké, lan gerakaning malaékat katelu nerbitaké pesené kang wis dibakokaké rong atus rong puluh taun sawisé Declaration of Independence

diterbitaké. Pesen kang wis dibakokaké saka loro gerakan iku diparingi kakuwatan lumantar kasampurnaning sawijining ramalan bab Islam, kang ditandhani déning tumuruning sawijining malaékat. Tekaning malaékat iku nandhakaké wiwitaning “pasulayan” ing Habakkuk pasal loro, lan nuntun marang nerbitaké tabel-tabelé Habakkuk.

Pesen sing kaparingi kakuwatan, kang dilambangaké déning papan-papané Habakuk, nuntun marang sawijining kuciwa, kang nglantaraké mlebu ing mangsa tundha, kang banjur nuntun marang pesen Panguwuh Wengi Tengah, kang dipungkasi kanthi kasampurnaning pesen Panguwuh Wengi Tengah. Pepadhan-pepadhan kang ana ing antarané loro gerakan iku dadi bukti kang mesthi tumrap wong-wong kang milih kanggo ndeleng, yèn kabèh unsur sajarahé kaum Millerite kaiket karo lan kaulang manèh ing sajarahé wong satus patang puluh papat èwu. Mangsa udan pungkasan dilambangaké ana ing gerakan Millerite, lan kaleksanan ana ing gerakan Future for America. Bola-bali Roh pamedharan maringi pawarta marang wong-wong kang gelem ngrungokaké, yèn mung wong-wong kang ngakoni udan pungkasan iku sing bakal nampani udan pungkasan mau.

Mangsa, gerakan, lan pekabaran udan pungkasan kabèh kaimpretakaké ana ing sajarahé kaum Millerite, lan tembung “recognize” nglambangaké nyumurupi sawijining prekara sing wis tau kokdeleng sadurungé. Siji-sijiné cara kanggo nyumurupi mangsa, gerakan, lan pekabaran udan pungkasan yaiku kanthi ngakoni yèn prakara iku wis kaimpretakaké ana ing sajarahé kaum Millerite. Prakara iku uga wis kaimpretakaké ana ing gerakan-gerakan reformasi suci liyané. Gerakan Millerite iku sawijining gerakan wiwitan sing makili sawijining gerakan pungkasan, mula duwé rujukan-rujukan sing luwih langsung tinimbang gerakan-gerakan reformasi sing luwih wiwitan. Gerakan iku uga ngandhut pratandha saka Alpha lan Omega, Panjenengané sing tansah ngimpretakaké pungkasaning sawijiné prakara lumantar wiwitaning prakara iku.

Ing gerakan Millerite, dhasar-dhasar wis ditetepake, lan pilar utamane yaiku Daniel bab wolu, ayat telulas lan patbelas. Aku mangertos bilih Sadulur White netepake ayat patbelas minangka pilar utama lan dhasar, nanging kasunyatané, ayat patbelas iku minangka wangsulan tumrap pitakon ing ayat telulas. Sawijining wangsulan iku tanpa isi yen ora dimangertosi pitakon kang njalari metu wangsulan mau. Ayat telulas mratelakake wahyu bab pangidak-idakan, yaiku kang kalakon dening rong kakuwasan kang ngrusak lan ndadekake sepi, lan ayat patbelas iku wahyu bab Kristus mulihake Padaleman Suci lan pasukan kang wis diidak-idak. Loro wahyu iku sesambungan kanthi langsung lumantar konteks, tata basa, lan Palmoni, Sang Pangétung Ajaib.

William Miller dipigunakaké kanggo ngenali kayektèn-kayektèn dhasar, yaiku Daniel pasal wolu, ayat telulas lan patbelas. Permata kapisan sing ditemokaké déning panjenengané yaiku “pitung mangsa” sing nggambaraké tumindaké ngidak-idak ing ayat telulas, lan kerangka sing dibangun déning panjenengané dadi dhasar kabèh struktur kenabianné yaiku motif “rong kakuwasan sing ngrusak” sing diwakili ing ayat telulas. Miller kanthi bener ngenali manawa “kang saben dina” minangka nistha ing ayat telulas iku paganisme, lan panerak sing dadi kakuwasan kang ngrusak iku kepausan. Ing pangertèn iki, “dhasar” saka

kerangka Miller, lan “dhasar” saka dhasar lan pilar tengah, yaiku pangerten manawa “kang saben dina” ing pasal wolu makili paganisme. Dhasar saka tambahé kawruh saka sajarah Millerit yaiku manawa “kang saben dina” ing Daniel pasal wolu iku paganisme, lan inspirasi kanthi tliti nandhesaké manawa “wong-wong sing marakaké sesambat babagan jam pangadilan nduwèni pamawas sing bener bab kang saben dina.”

Dhasaring pepadhang kang dipratélakaké minangka “mundhake kawruh” ing wektu wekasan ing taun 1989, uga iku “kurban saben dina.” Iku mung sajajar ilahi liyané. Supaya bisa mangertèni mundhake kawruh kang dipratélakaké ana ing enem ayat pungkasan saka Daniel sewelas, perlu ana panganggon tumrap tulisan-tulisané Ellen White. Ing tulisan-tulisané, dhèwèké mratélakaké yèn sajarahing ayat telung puluh siji saka Daniel sewelas bakal kapitulungan manèh ana ing ayat-ayat pungkasan saka Daniel sewelas. Tanpa pitunjuk ilham mau, mangertèni sajarah sing sajajar antarane ayat telung puluh siji lan ayat patang puluh sarta patang puluh siji bakal dadi pakaryan kang luwih angel banget.

“Tetep” ing kitab Daniel nggambarake paganisme lan dadi dhasaring dhasar tumrap para Millerit, lan iku uga dadi dhasaring piwulang tumrap gerakan wong satus patang puluh papat ewu. Iku uga kayektèn kang kanthi sengaja diowahi dadi kaluputan déning sawijining “goroh” sing dilebokake menyang generasi katelu Adventisme Laodikia, kang dilambangaké déning nistha katelu, yaiku “para wanita nangisi Tammuz” ing Ezekiel pasal wolu, lan kompromi kang diwakili déning pasamuwan katelu, yaiku Pergamos.

Pituduh ilahi sing nuntun peranan “kang saben dina” minangka sawijining prakara ing mangsa udan pungkasan iku satemen-temen nggumunake banget, lan ngluwihi kamungkinan tumrap rekayasa manungsa. Generasi kaping papat Adventisme Laodikea digambarake minangka sujud marang srengenge, mula makili panriman marang tandha kéwan galak. Sadulur White negesake manawa nampa tandha iku ateges tekan marang pikiran kang padha karo kéwan galak iku, lan manawa wong-wong sing dadi bingung ngenani teges antikristus, pungkasane bakal mapan ing sisihé manungsa dosa. Kabèh iki dilambangake déning para wong tuwa kuna ing Yerusalem ing Yehezkiel pasal wolu.

Ing turunan kaping telu lan kaping papat, Gusti Allah ngukum wong-wong sing sengit marang Panjenengane, lan paukuman mau katindakaké nalika golongan sijiné lagi nampani meterai pepestené Gusti Allah. Pethikan Kitab Suci sing padha sing maringi William Miller pepadhang sing dibutuhaké kanggo mangertèni yèn Roma kapir iku kang dilambangaké minangka “saben dinané” ing kitab Daniel, iku uga minangka pangenalan sing paling langsung tumrap manungsa duraka, sing disembahi déning para wong tuwa ing Yéhezkiel bab wolu. Bab iku ngenali paus minangka kakuwatan pambinasan kapindho, nalika bebarengan uga ngenali kekapiran saka kakuwatan pambinasan kang kapisan. Lan kayektèn sing dadi pokok pethikan mau yaiku peran Roma kapir, kang ing 2 Tesalonika dadi kakuwatan sing nahan kapausan supaya ora munggah ing dhampar nganti taun 538.

“Padintenan” kang dadi kayekten dhasaripun Miller, kang maringi idin dhateng piyambakipun ngasilaken satunggaling kerangka panuwunan adhedhasar kalih kakuwasan

ingkang ndadosaken karusakan lan ngidak-idak pasucen tuwin bala, punika inggih kayekten ingkang dipunidentifikasi déning Paulus minangka kayekten ingkang dipuntampik, lan ingkang ndatengaken panglamis ingkang kiyat dhateng tiyang-tiyang ingkang boten ngasihi kayekten punika piyambak ing dinten-dinten pungkasan. Selaras kaliyan sejarah-sejarah ingkang sejajar, kayekten ingkang sami punika, yaiku kayekten dhasar, maringi idin dhateng Future for America ngasilaken satunggaling kerangka panuwunan ngenani paseduluran telu-lapis pungkasan ing dinten-dinten pungkasan.

Ora mung kuwi, nanging kayektèn dhasar iku, kang dadi kayektèn dhasar kanggo loro sajarah sing saajar, digawé dadi “goroh” sing dadi kaluputan dhasar lan panglamunan kang kuwat miturut Paulus, kanggo kerangka pesen udan pungkasan palsu “tentrem lan aman” kang dipratelakaké déning wong-wong sing ora bakal manèh ngungataké swarané lan nduduhaké marang umaté Gusti Allah sakehing panerakane. “The daily” nggambaraké dhasar saka gerakané malaékat kapisan lan kaping telu, lan nalika para mbrontak ing Laodikia mbalik tegesé nganti kosok balèn, kanthi netepaké pralambang satanik minangka pralambang Kristus, pralambang palsu iku banjur dadi dhasar saka pesen palsu tandhingan saka udan pungkasan palsu.

Padha mandhega lan nggumunana; padha bengoka lan sesambata: padha mendem, nanging dudu marga saka anggur; padha oleng, nanging dudu marga saka omben-omben kang atos. Awit Sang Yehuwah wus maringake marang sira roh turu kang jero, lan wus meremake mripatira: para nabi lan para penggedheira, para wong weruh, wus katutupi déning Panjenengané. Lan sakehing wahyu tumrap sira wis dadi kaya tembung-tembung ing kitab kang kasegel, kang dipasrahake wong marang wong kang pinter, karo kandha, Kawula nyuwun, wacanen iki: lan dhèwèké matur, Aku ora bisa; awit iki kasegel: Lan kitab iku dipasrahake marang wong kang ora pinter, karo kandha, Kawula nyuwun, wacanen iki: lan dhèwèké matur, Aku ora pinter. Mulané Pangéran ngandika, Awit bangsa iki padha nyedhak marang Aku nganggo cangkemé, lan ngurmati Aku nganggo lambéné, nanging atiné wus padha adoh saka Aku, lan rasa wedi marang Aku iku mung diwulangaké lumantar pepakoning manungsa: Mulané, lah, Aku bakal nindakaké pakaryan kang nggumunaké ana ing tengahing bangsa iki, satemené pakaryan kang nggumunaké lan kaélok: awit kawicaksanané para wong wicaksana mau bakal sirna, lan pangertené para wong kang wicaksana bakal kapendhem. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rancangané kanthi jero saka Sang Yehuwah, lan pakaryané ana ing pepeteng, lan padha kandha, Sapa kang weruh marang awaké dhéwé? lan sapa kang wanuh marang awaké dhéwé? Satemené mbalikké samubarang nganti kebalik mangkono bakal dianggep kaya lempungé tukang grabah: apa patut pakaryan kandha ngenani kang nitahaké, Panjenengané ora gawé aku? utawa apa patut barang kang kawangun kandha ngenani kang mbangun, Panjenengané ora duwe pangerten? Yesaya 29:9-16.

Kabèh para nabi padha ngandika bab dina-dina pungkasan, lan goroh kanthi terang-terangan supaya makna “kurban sadina-dina” dibalèkaké dadi kosok balèn, iku kanthi cetha meh padha karo tegesing dosa sing ora oleh pangapura. Nemtokaké yèn sawenehing wong bakal ilang ing salawas-lawasé iku ana ing sanjabané kabisan, utawa

wewenang moral, manungsa tumrap sapa-dha-manungsa liyané, nanging dudu iku kang lagi diidentifikasi ing kéné.

Wong-wong ing kitab Yesaya kang mbalik tata kanthi ngisor sing ing ndhuwur lan ngunggulake sing ing ngisor, kang sejatiné mung ungkapan liyané saka apa kang ing panggonan liya diarani déning Yesaya minangka nyebut pepeteng dadi pepadhang utawa pepadhang dadi pepeteng, iku diidentifikasi minangka para wong tuwa jaman kuna kang mrentah Yerusalem nalika paukuman pungkasané lagi dilambangaké.

Cilaka wong-wong kang nyebut piala iku becik, lan becik iku piala; kang ndadèkaké pepeteng dadi pepadhang, lan pepadhang dadi pepeteng; kang ndadèkaké pait dadi legi, lan legi dadi pait! Cilaka wong-wong kang rumasa wicaksana ana ing paningalingé dhéwé, lan rumasa pinter ana ing pangrasané dhéwé! Cilaka wong-wong kang gagah ngombé anggur, lan wong-wong kang rosa nyampur ombèn-ombèn kang atos: kang mbeneraké wong duraka marga saka ganjaran, lan nyingkiraké kabenerané wong bener saka dhèwèké! Mulané kaya geni nguntal damèn, lan ilat geni nglèngsèmké mrambut, mangkono oyodé bakal kaya bosok, lan kembangé bakal munggah kaya bledug; amarga padha mbuwang angger-anggeré Pangéran Gustining Sarwa Tumitah, lan ngrèmèhaké pangandikané Kang Mahasuci, Allahé Israèl. Mulané bebenduné Pangéran murub marang umaté, lan Panjenengané wis ngulurkaké asta-Né nglawan wong-wong mau, sarta wis nggebag wong-wong mau; lan gunung-gunung padha gonjang-ganjing, lan bathang-bathangé padha koyak ana ing tengahing dalan-dalan. Senajan mangkono kabèh, bebenduné durung lèrèn, nanging asta-Né isih tetep kaulur. Lan Panjenengané bakal ngedegaké panji tumrap bangsa-bangsa saka kadohan, lan bakal ngundang wong-wong mau saka ing pucuking bumi; lan lah, wong-wong mau bakal teka kanthi rikat banget. Yesaya 5:20–26.

Panji-panji Allah (satus patang puluh papat ewu) diangkat minangka panji-panji nalika angger-angger Minggu sing enggal bakal rawuh, yaiku nalika “bebenduné Sang Yehuwah murub marang umat-Né”, lan Panjenengané ngacungaké “asta-Né marang wong-wong mau”, lan “nggebugi wong-wong mau”, lan “mayité bakal diobrak-abrik ana ing tengahing dalan-dalan.” Tengahe dalan-dalan iku yaiku dalan-dalan ing Yerusalem nalika para malaékat pangrusak ing Yehezkiel bab sanga kapréntahaké supaya maju “lan nggebugi: mripatmu aja ngéman, lan aja padha welas asih: patènana tuntas wong tuwa lan wong enom, para prawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita: nanging aja nyedhaki sapa waé wong sing ana tandhané; lan wiwitana saka pasucèn-Ku. Banjur wong-wong mau miwiti saka para sepuh sing ana ing ngarepé padaleman.” “Para sepuh” ing kitab Yehezkiel, sing miturut Sister White iku wong-wong sing kuduné dadi para pangreksa umat, iku yaiku “para wong mendem saka Efraim” ing kitab Yesaya sing “mbalikaké samubarang dadi kosok balèn” ing bab wolulikir lan sangang likur.

Ing pasal lima, wong-wong iku yaiku wong-wong sing “kuwat ngombé anggur, lan wong-wong kang gagah kanggo nyampur ombèn-ombèn keras: kang mbeneraké wong duraka merga upah.” Kanthi dipunwedharakenipun buku Questions on Doctrine, para wong

tuwa jaman kuna padha ngombé saka tuwung Protestantisme murtad, lan ngetokaké Injil palsu bab pambenaran kang ngakoni yèn manungsa ora bisa kasucèkaké, yèn Kristus iku Gantos kita, nanging dudu Tuladha kita. Kanthi tumindak mangkono, buku iku mbeneraké wong duraka, merga ganjaran awujud ditampani ana ing antarané greja-greja kang wus tiba saka Protestantisme murtad. Pethikan iku lagi nandhani paukuman pungkasan tumrap wong-wong mau, lan sebab saka paukuman iku amarga wong-wong mau “ngremehaké pangandikané Kang Mahasuci saka Israèl.” Wong-wong mau nindakaké mangkono kanthi nampik pangertosan bab “the daily,” kang dipunaturaké déning wong-wong sing maringi panguwuh bab jam pangadilan, lan kanthi ngombé saka tuwung Protestantisme murtad.

Ing wacana punika, wong-wong mau ngowahi kang legi dadi pait, lan kang pait dadi legi. Pesen kang ana ing tanganing malaékat nalika Panjenengané tumedhak iku legi, nanging pungkasaning pesen mau iku pait. Wong-wong mau negesake manawa pesen udan pungkasan sejati kang diwiwiti nalika malaékat tumedhak iku pait, lan ing pungkasané wong-wong mau ngenali sawijining pesen katentreman lan kaamanan palsu kang legi, awit wong-wong mau pancen ora bisa nyegah awake dhewe saka mbalik tata-titising prakara.

Wewaton ing ngendi dosa iki dipralambangaké dumunung ing pungkasaning mangsa pangadilan percobaané bebarengan minangka sawijining golongan. Mulane, trep kanggo mangertèni yèn tumindak wong-wong mau kang ngenali pakaryan satanis saka paganisme minangka pakaryané Kristus iku minangka paralel profetik tumrap dosa kang ora kena diapura, yaiku ngenali pakaryané Roh Suci minangka pakaryané Sétan. Nglebokaké “goroh” menyang generasi katelu Adventisme maringi logika dhasar tumrap pesen udan pungkasané kang palsu, lan ing pungkasané ndhatengaké kasasar kang kuwat marang wong-wong mau. Wewaton kang padha banget, ing ngendi Miller teka marang pangerten bab teges kang bener saka “the daily,” iku uga panggonan ing ngendi wong-wong mau dipratelakaké minangka katumpes.

Aja nganti ana wong kang nasarake kowe kanthi cara apa wae; awit dina iku ora bakal rawuh, kajaba luwih dhisik ana murtad, lan manungsa dosa iku kawehakaké, yaiku putraning karusakan; kang nglawan lan ngluhuraké awaké dhéwé ngungkuli sakèhé kang sinebut Allah utawa kang disembah; nganti iya kaya déné Allah lenggah ana ing Padalemané Allah, mratélakaké awaké dhéwé yèn iya iku Allah. Apa kowe ora éling, yèn nalika aku isih ana bebarengan karo kowe, aku wis ngandhakaké prakara-prakara iki marang kowe? Lan saiki kowe padha sumurup apa kang nahan, supaya iya bisa kawehakaké ing wektuné. Awit wewadiing piala iku wis tumindak; mung Panjenengané kang saiki nahan bakal terus nahan, nganti Panjenengané iku kasirnakaké saka ing tengahing dalan. Lan banjur si Duraka iku bakal kawehakaké, kang bakal dipatèni déning Gusti nganggo ambeganing tutuké, lan bakal disirnakaké déning padhanging rawuhé: iya iku wong kang rawuhé manut pakaryané Iblis kanthi sakehé kakuwatan lan pratandha-pratandha sarta kaélok-an-kaélok-an goroh, lan kanthi sakehé pangapusaning piala tumrap wong-wong kang bakal tiwas; amarga padha ora nampani katresnan marang kayektèn, supaya padha bisa kaslametaké. Lan merga saka iku Allah bakal ngutus marang wong-wong mau pangesesatan kang rosa, supaya padha pracaya marang

goroh; supaya kabèh wong mau kena paukuman, yaiku wong-wong kang ora pracaya marang kayektèn, nanging padha remen marang piala. 2 Tesalonika 2:3–12.

Para nabi ngandika bab dina-dina wekasan luwih akeh tinimbang sajarah suci sadurunge liyane, lan mangkono uga tumrap pethikan iki. Dhasar utama tumrap tambahing kawruh déning Miller, uga dadi dhasar utama tumrap tambahing kawruh kang rawuh ing taun 1989, amarga pangerten kang bener bab sajarah kenabian kang gegayutan karo “kang saben dina,” njlentrehake sajarah ayat patang puluh lan patang puluh siji saka Daniel sewelas. Tegesé, manawa sawijining murid wangsit ora mangerténi peran paganisme lan gegayutan kenabianné karo Roma kapausan, mula murid iku ora bakal bisa nyumurupi yèn pakaryan kang dhisik nahan munggahe kapausan, banjur sabanjuré pakaryan masang kapausan ing dhamparing bumi, wus katindakaké déning paganisme, lan pakaryan iku dadi pralambang tumrap perané kéwan bumi ing Wahyu telulas, kang wiwitané nahan kapausan, nanging banjur malih lan masang kapausan ing dhamparing bumi. Perané kéwan bumi ing Wahyu telulas dipratélakaké minangka mangsa ngarep tumrap Amerika.

Kita badhé nerusaké panimbang kita ngenani kabukaking pepadhang saka Kali Hiddekel ing artikel kita salajengipun.

“Panjenengané sing ndeleng ngluwihi lumahing njaba, sing maos ati sakehing manungsa, ngandika bab wong-wong kang wis nampani pepadhang gedhé mangkéné: ‘Padha ora kasangsaran lan ora kagèt marga saka kaanan moral lan rohaniné.’ Lah, padha wis milih dalané dhéwé, lan nyawané remen marang barang-barang nistha sing dadi kanisthané. Aku uga bakal milih kasasarane, lan bakal ndhatangaké marang wong-wong mau samubarang sing padha diwedèni; awit nalika Aku nimbali, ora ana kang mangsuli; nalika Aku ngandika, padha ora gelem ngrungokaké; nanging padha nindakaké piala ana ing ngarsané Paningal-Ku, lan milih apa kang ora ndadèkaké kepareng-Ku.’ ‘Allah bakal ngirim marang wong-wong mau kasasaran kang kuwat, supaya padha pracaya marang goroh,’ amarga ‘padha ora nampani katresnan marang kayekten, supaya padha kaslametaké,’ ‘nanging padha seneng marang pialaning tumindak.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.”

“Guru swarga punika ndangu: ‘Panembeya ingkang langkung kiyat menapa ingkang saged nyasaraken budi kejawi pamrih lamis bilih panjenengan sami saweg ngadegaken ing dhasar ingkang leres lan bilih Gusti Allah nampi pakaryan-panjenengan, déné sajatosipun panjenengan sami nglampahi kathah prekawis miturut kawicaksananing donya lan sami damel dosa dhateng Yehuwah? O, punika satunggaling pangapusan ingkang ageng, satunggaling panembeya ingkang nggumunaken, ingkang ngrebut panggènan ing budi manungsa, nalika tiyang-tiyang ingkang sapisan sampun wanuh dhateng kayekten, klèru nganggep wujud kasalèhan minangka roh lan kakuwatanipun; nalika piyambakipun ngira bilih piyambakipun sugih lan sampun katahanan bandha sarta boten mbetahaken punapa-punapa, déné sajatosipun piyambakipun mbetahaken samukawis.’”

“Gusti Allah ora owah tumrap para abdi-Nya sing setya, kang njaga sandhangané tetep resik tanpa cacad. Nanging akèh wong padha sesambat, ‘Tentrem lan karahayon,’ nalika karusakan dadakan lagi teka ngluputi wong-wong mau. Kajaba ana pamratobat sing temenan lan tuntas, kajaba manungsa ngasoraké atiné lumantar pangakon dosa lan nampani kayektèn kaya déné ana ing Gusti Yésus, wong-wong mau ora bakal mlebu swarga. Nalika pasucèn kalakon ana ing antarané golongan kita, kita ora bakal menèh ngaso kanthi ayem, gumunggung déné kita sugih lan saya kathah bandhané, tanpa mbutuhaké apa-apa.”

“Sapa kang bisa kanthi satemene ngandika: ‘Emas kita wis diuji ana ing geni; sandhangan kita ora kena reregeding donya’? Aku weruh Sang Pamulang kita nuding marang sandhanganing kabeneran kang mung sinebut mangkono. Sawisé nyopot sandhangan-sandhangan iku, Panjenengané mbabar rereged kang ana ing sangisoringé. Banjur Panjenengané ngandika marang aku: ‘Apa kowé ora bisa ndeleng kepriyé wong-wong mau kanthi lamis nutupi rereged lan bosoking wataké? “Kepriyé kutha kang setya iku wus dadi sundel!” Omahé Ramaku wis dadi omah padagangan, sawijining papan saka ngendi rawuhipun lan kamulyaning Allah wus lunga! Awit saka iku ana kelemahan, lan kakuwatan ora ana.’” Testimonies, jilid 8, 249, 250.